

Я був переконаний, що про своїх ровесників, з якими свого часу пройшов нелегку школу життя паровозних машиністів, знаю все, бо ж ділилися всім у наші молоді роки. Однак тепер, коли скроні вкрила сріблом сивина, під час зустрічей відкриваються цікаві події і факти з минулого. Про одну з таких хочу розповісти...

Чернівчанин Юрій Абрамов походить із династії паровозників, заснованої ще в дореволюційні часи. Його дід Михайло Маркелович Абрамов будував сибірські залізниці у царській Росії, потім працював машиністом паровоза в депо Барабінськ теперішньої Західно-Сибірської залізниці. Походив він із родини заможних сибірських

сьовополоненими німецькими солдатами, що прямували в тайгу – на лісопал.

– Мені було 15 років, коли самотужки я здійснив далеку подорож із Сибіру на Буковину, – розповідає Юрій Абрамов. – Однак і тут життя не було кращим, та найголовніше, що поряд була мама, її тепло й піклування.

Уже через рік завдяки вітчиму Андрію Матвійовичу Дуболазову Юрій вступив на курси кіномеханіків до Львівського інституту кінематографії, і через 9 місяців навчання отримав професію кіномеханіка II категорії. Управління культури Чернівецького облвиконкому скерувало його на роботу в Заставнівський район, де зі своєю “кіноперекувою” він їздив кінним возом від села до села. Це була виснажлива робота для юнака: без постійного місця проживання,

сомольців на будівництво шахти в Донбас.

– Комсомольський секретар Віктор Сидорук зупинив свій вибір на мені – згадує Юрій Абрамов, – хоча я й не був комсомольцем. Упродовж дня оформили протоколи про прийом у молодіжну організацію, вручили комсомольський квиток, а наступного дня обком комсомолу надав комсомольську путівку на будівництво шахти “Комсомольська-Чернівецька” в Луганській області.

Так два юнаки Юрій Абрамов та Микола Трішневський працювали в бетонній бригаді на будівництві цієї шахти більше року – аж до завершення будівництва. Потім була служба в армії у внутрішніх військах. У війську у юнака виникло гостре відчуття несправедливості, яке гнітило впродовж трирічної служби, бо був небажаним до

Сурми долі Юрія Абрамова

селян, які переселилися туди із європейської частини Росії в часи столипінської реформи. Дядьки Юрія Петро і Михайло теж працювали машиністами вже в радянські часи, були передовиками, кавалерами орденів Трудового Червоного прапора та “Знак Пошани”.

Війна розкидала родину в різні куточки – батька мобілізували на фронт, він воював у Прибалтиці, штурмував Кенігсберг, де зазнав важкого поранення. Мати у 1945 році опинилася в Чернівцях, а шестирічний Юрко жив із дідусем у Барабінську, а зв'язок із матір'ю підтримували листуванням.

Дитинство Юрка минуло в далекому сибірському краї, неподалік залізниці, адже через станцію Барабінськ на захід невпинно мчали військові ешелони з технікою для фронту, а на схід поверталися поїзди з вій-

без належного харчування. Після закінчення сеансів ночував зі своїм мотористом у клубах. А вранці – до іншого села. Але найбільшою прикрістю для Юрія були старенькі кінопроектори, які не давали якісного зображення на екранах, перфораційні механізми рвали плівку, за яку потім треба було платити штрафи зі своєї мізерної зарплати. Врешті-решт, не знайшовши підтримки у керівництва району щодо заміни кіноапаратури на більш надійну, він залишив цю нелегку й невдячну роботу. Не сплило Юрія навіть те, що йому не видали назад трудову книжку.

Довелося Юркові починати трудове життя спочатку. Влаштувався у механічний цех паровозного депо підсобним робітником, а у вільний час придивлявся до роботи токарів, бо мріяв опанувати цю професію. Невдовзі з депо мали скерувати двох ком-

долі своїх товаришів-солдатів, захищав їх людську гідність від несправедливих покарань командирів.

– Легше жити, якщо маєш справу з чесними і порядними людьми, і неймовірно важко, коли стикаєшся із підлістю та підступністю, – досі переконаний Юрій Абрамов.

Відгули сурми солдатського життя, Юрій знову прийшов у депо, працював кочегаром паровоза, потім – помічником машиніста. На цій же посаді перейшов працювати на тепловоз, проявив себе сумлінним працівником. Закінчивши курси машиністів тепловоза, ще працював помічником і якимось навіть запобіг аварії пасажирського поїзда та серйозній пожежі на тепловозі. Під час гасіння пожежі отруївся, що стало причиною подальшого погіршення здоров'я. Попри це, Юрій Андрійович

продовжував працювати на локомотиві, а потім трудився у депо розшифрувальником швидкостемірних стрічок. За порядність та принциповість колеги обрали його у профспілковий комітет депо, де він виконував обов'язки скарбника та одночасно очолював культмасову комісію профкому.

– Як живеш сьогодні? – запитую в Юрія Андрійовича.

– Будеш здивований, – відповідає він, – пишу вірші!

Як з'ясувалося, у Юрія Андрійовича вже п'ять зошитів із ретельно занотованими віршованими рядками, та скромність не дозволяє йому ширше афішувати свою творчість.

Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст, м. Чернівці.

Фото з архіву Юрія Абрамова (1957 рік)

Свято у календарі і в серці

Зустріч із ветеранами – добра традиція, яку шанують у локомотивному депо Тернопіль. От і цього року святої пори тернопільські локомотивники побували в гостях у ветеранів депо, учасників бойових дій у Другій світовій війні Євгена Рубахи та Михайла Шевціва. Завітала делегація депо і в господу ветерана Михайла Манзія, якому вже пішов 93-й рік. Доля подарувала Михайлові Івановичу багато літ, проте й випробувань у його житті було чимало. Бойовий шлях артилериста Михайла Манзія проліг від Варшави до Берліна. За відвагу у жорстоких боях із ворогом його нагороджено орденом Вітчизняної війни II ступеня, медалями “За бойові заслуги”, “За взяття Берліна”, а також ювілейними нагородами з нагоди річниць Великої Перемоги.

Із 1960 по 1991 роки Михайло Іванович сумлінно трудився в локомотивному депо помічником машиніста парового

крана на залізничному ході та машиністом крана. У роботі на нього рівнялися колеги, і брала приклад молодь, що лише розпочинала свій трудовий шлях. За відмінну працю – заслужені нагороди: орден “Знак пошани” та медаль “За трудову доблесть”.

В урочистій обстановці начальник локомотивного депо Тернопіль Василь Островський вручив Михайлові Івановичу Манзію Подяку від генерального директора Укрзалізниці та грошову премію. Букетами квітів ветерана привітали помічник начальника депо з кадрів Раїса Дідик та бухгалтер Оксана Кришталович. Із побажаннями козацького здоров'я та довгих років життя міцно потис руку Михайлові Манзію його колишній машиніст-інструктор Йосиф Рафальський.

До привітань і щирих побажань на адресу дорогого друга, колеги і наставника приєднується увесь колектив та ветеранська організація локомотивного депо.

Антон ВАЦИК,
голова ветеранської організації локомотивного депо Тернопіль
Фото автора

В гостях у ветеранів

Напередодні 9 травня начальник Рівненської дирекції залізничних перевезень Іван Груник, голова теркому профспілки дирекції Анатолій Проташук, голова Ради ветеранів Галина Серкова відвідали ветеранів транспорту – учасників бойових дій – Купріяна Степановича Саюка, Григорія Матвійовича Калініченка, Тамару Георгіївну Юрманову, привітали їх зі Святом Перемоги та подарували квіти і продовольчі набори. Ветеранів до сліз зворушила така увага і привітання.

Загалом 86 учасників бойових дій Рівненської дирекції до Дня Перемоги отримали вітальні листівки та грошові винагороди.

Восьмого травня для ветеранів відбулися урочисті збори, святковий концерт за участю солістів міського будинку культури і хору ветеранів дирекції, а дали був святковий обід для учасників війни.

Дев'ятого травня ветерани війни і праці взяли активну участь в урочистостях до Дня Перемоги.

Ганна КОЛОДЕНСЬКА, член ради ветеранів Рівненської дирекції залізничних перевезень

▼ ПОГОДА

Прогноз погоди на 31 травня – 6 червня

У п'ятницю хмарно з проясненнями, часом дощі, грози, подекуди з градом та шквалами. При грозах поривчастий вітер. Температура вночі 10-15° вище нуля, вдень 15-20°, на Рівненщині при проясненнях 21-24° тепла. У суботу місцями короткочасний дощ, гроза. Температура вночі 6-11°, у горах 3-5° вище нуля, вдень 18-23°, у горах 13-18° тепла. У неділю короткочасні дощі, місцями грози, в окремих районах можливі град і шквали. Температура вночі 8-13°, у горах 3-5° вище нуля, вдень 17-22°, у горах 9-14° тепла.

У понеділок мінлива хмарність, короткочасні дощі, грози, подекуди град та шквали. Температура вночі 8-13°, у горах 4-7° вище нуля, вдень 17-22°, на Волині до 25° тепла. У вівторок дощитиме, місцями сильно. Температура вночі 8-13°, у горах 4-9° вище нуля, вдень 17-23° тепла.

Надалі, окрім Волині та Рівненщини, короткочасні дощі, грози, у карпатському регіоні місцями сильні дощі. Температура вночі 8-13°, у горах 5-7° вище нуля, вдень 19-24°, на Волині, Рівненщині до 27°, у горах 13-18° тепла.

Ярослав ГОРОДЧУК, начальник дорожньої геофізичної станції

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсні свідоцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Оксана ЛОІК.....226-36-23
Лілія ХОМИШИНЕЦЬ.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізниця”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 38 681.
Замовлення 832.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антонна БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.